

[A. M. Hansen.]

kan høre, at det sidder i hans Sind og Tanke, saa selv om det ikke blev sagt, vilde det ærede Medlem aldrig glemme det, og det er sandt, at der i 1927 blev taget fra mange smaa i vort Land og ogsaa givet store Skattegaver til de rige i Form af Skattelettelse, det vil jeg ikke bestride. Det er imidlertid et Forhold, der ikke vedrører Lønningslovene og ikke hører hjemme i denne Forhandling.

Saa talte det ærede Medlem om, at Kommissionsmedlemmerne, som har underskrevet Kommissionsbetænkningen, handler illoyalt, naar de gaar ud og fortæller, at man ikke var enig paa alle Punkter. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være illoyalt at omtale dette. Hvis det er Illoyalitet, saa maa det ogsaa være illoyalt, og i langt højere Grad illoyalt, naar man, efter at man i Kommissionen ved at paakalde Enighed har faaet sin Villie paa bestemte Omraader, bagefter haaner dem, der er gaaet med dertil, og det er jo det, der er sket i disse Udtalelser fra Venstres Ordførere ude i Landet. Det ærede Medlem, der talte her, har slet ikke betjent sig af den Slags, det behøver han ikke, det er der nok til, tænker han, ude omkring. Det kan ikke være ukendt for nogen, at min Stilling i Kommissionen med Hensyn til de højeste Lønninger var saaledes, som jeg har givet Udtryk for her.

I denne Forbindelse ønsker jeg at sige til det ærede Medlem Hr. Vesterager — jeg har ellers ikke andre Bemærkninger til det ærede Medlem —, der her oppe fra denne Talerstol sagde, at man maa forbavses, naar man hører min Udtalelse her i Salen og har overværet mine Udtalelser i Kommissionen, at det er en Udtalelse, som jeg beder det ærede Medlem om at begrunde lidt nærmere; thi den kan kun udtydes saaledes, at jeg har talt med een Røst i Kommissionen og med en anden her i Salen. Dette er en Beskyldning, som jeg beder det ærede Medlem om at belægge med Beviser, i modsat Fald haaber jeg, han her fra dette Sted, hvor han har udslynget denne Paastand, giver mig en Undskyldning derfor. Thi det kan ikke være nogen ubekendt, at jeg i Kommissionen har stillet mig paa nøjagtigt det samme Standpunkt, som jeg gav Udtryk for i min Tale i Gaar.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen beklagede til sidst de Organisationsrepræsentanter, som havde været med i Kommissionsarbejdet, for den Behandling, vi andre har givet dem. Jeg for mit Vedkommende maa sige til det ærede Medlem: Hus forbi! Jeg har ikke fremsat nogen

Udtalelse, som kunde være vendt mod disse Organisationsformænd. Jeg har udtrykkelig udtalt i min Tale i Gaar, at det, der bydes Tjenestemændene her, efter min Mening er Maksimum for det opnaaelige, og det kan ikke være at stille Organisationslederne i Vanskeligheder overfor deres Folk. Jeg kan derfor meget godt forstaa, at det ærede Medlem føjede til, at han beklagede ikke sig selv. Nej, det har det ærede Medlem heller ingen som helst Grund til, for han er blevet behandlet paa en særdeles loyal Maade.

Jeg vil gerne sige dette til Slut, at jeg har ikke paa nogen Maade villet tage Afstand fra den Kommissionsbetænkning, som jeg har underskrevet, jeg har kun sagt, at jeg havde visse Ønsker netop paa de Omraader, hvor man fra Partiet Venstres Side ude i Landet har angrebet mig og mit Parti for vor Stilling, og saa har jeg spurgt: Hvad er Meningen med det? Er det Meningen, at man fra Venstres Side vil ned med de højeste Lønninger? Og saa har jeg føjet til, at saa skulde min Bistand ikke savnes der. Men jeg fik intet Svar fra det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen paa mit Spørgsmaal, om det var Meningen fra Venstres Side, at de vilde gaa ned med de højeste Lønninger. Hvis det ikke er Meningen, saa finder jeg, at der er ikke nogen som helst Grund for Venstres Talere ude i Landet eller for Venstres Blade til at kritisere os andre, fordi vi for at opnaa Enighed er gaaet med paa dette Omraade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Nissen har Ordet for en kort Bemærkning.

Nissen: Overfor de venlige Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen fremkom med til mig, kan jeg kun sige, at jeg har optaget dem i allerbedste Mening. Jeg vidste paa Forhaand, hvad det ærede Medlem vilde sige, det havde jeg en Følelse af. Jeg vidste, at det ærede Medlem vilde sige: Du er god nok, min Ven, men du har ikke udlært i det politiske Livs mange Finesser, du er ikke dreven nok endnu i at fremstille en Sag udenom Vanskelighederne, saadan at den tager sig ud. Dette har jeg selv en dyb Erkendelse af, at jeg ikke har evnet, og derfor har jeg efter ringe Evne prøvet paa at fremstille Sagen, som den efter mit Skøn relativt ligger. Mere har jeg ikke at sige til denne Sag.

Hans Hansen: Jeg vil gerne sige til den højtærede Finansminister, der siger,